

תקות מנחם

גליון מס'
249 (10)

ערש"ק פרשת קרח

כ"ב סיון

ה' תהי' שנת אל-על* – שנת
ביאת ה'משיח (בגימטריא)

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר זמנים - ב'

מחזור ל' (גימטריא "בכ"ח") שנה ז"ך

בעז"ה, המשך סיום הלכות מגילה וחנוכה (ח"ב) וכל ספר השלישי - זמנים

והתחלת ספר הרביעי - נשים - הלכות אישות

ביום ב' פרשת בהעלותך, ד' סיון יום ב' דג' ימי הגבלה

הי' תהי' שנת אל-על – שנת ביאת ה'משיח (בגימטריא)

המטה למעלה, ולכן ג'-ד' הן המילה "גד" שפירושו – מזל, שבא
ע"י חיבור והשפעת המשפיע למקבל, שזה נעשה ע"י החתונה
שאומרים אז מזל טוב! והחתן והכלה הם המשפיע
והמקבל; החתן - מלשון "נחית דרגא"⁵ הירידה וההשפעה למקבל
והכלה - מלשון העלאה כמ"ש: "נכספה וגם כלתה נפשי". והרי
במ"ת היתה החתונה והנישואין של החתן והכלה העיקריים -
הקב"ה ועם ישראל, שזהו עליונים ירדו לתחתונים ותחתונים יעלו
לעליונים. ולכן החתונה נקראת גם נישואין; חתונה מלשון "נחית
דרגא" - הירידה והשפעה מלמעלה למטה, ונישואין - מלשון
העלאה של הכלה, עליה מלמטה למעלה, וע"כ לשון המשנה⁶:
"בתולה נישאת".

וכן ברמב"ם מסיום ספר השלישי עוברים לספר הרביעי שהוא
ספר נשים ששייך לספירת המלכות - הפרצוף הרביעי - המקבל,
וקבלת ההשפעה.

וכן לומדים זאת בימים הסמוכים שאחרי סיום חודש אייר, שגם
הוא רמז בר"ת לפרצופים ז"א ומלכות, שהם משפיע ומקבל;
הז"א הוא בעיקר שלושת הספירות העיקריים חסד גבורה תפארת,
והספירה הרביעית המלכות המקבלת ולכן באייר א' י' ר"ת
אברהם יצחק יעקב ור' רמז לרחל (או דוד המלך) - ספירת
המלכות.

בפורים - קבלת התורה באהבה

ב. לומדים את הלכות מגילה וחנוכה בימים הסמוכים לחג
השבועות וימי ההכנה והגבלה למ"ת, ויש גם לפורים וגם לחנוכה
קשר בולט למ"ת;

הקשר למגילה ופורים; כתוב בגמרא שאחרי נס פורים היה אצל
היהודים מעין מתן תורה חדשה שקיבלו מחדש את התורה. שזהו
מ"ש במגילה: "קיימו וקיבלו היהודים עליהם ועל זרעם וגו'",
ואומרים חז"ל: "קיימו מה שקיבלו כבר" שקיבלו מחדש את
התורה באהבה; כי במתן תורה היה גם ענין היראה "כפה עליהם

ג' ד' – גד ומזל! משפיע ומקבל

א. בהמשך למדובר לעיל בגליון הקודם (מס' 248) בסיום על
הלכות אלו (ח"א) שהסיום של ספר השלישי - זמנים, הי'
בתחילת חודש השלישי - סיון, שהמספר - 3 קשור לענין השלום
והאחדות, ע"ד מאמחו"ל¹ "יבוא השלישי ויכריע ביניהם",
וקשור עם מתן תורה שחיבר העליונים והתחתונים, האלקות
והעולם הגשמיות והרוחניות והרמב"ם מסיים את ההלכה ואת
ספר השלישי, בענין ש"כל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם
[שזהו הסיום של ספר השלישי ברמב"ם]. שזו הסיבה אומר
אד"ש שהתורה ניתנה בחודש השלישי² ו"ביום השלישי"³,
ותורה משולשת (תנ"ך) לעם משולש (כל"י) ועוד הרבה עניינים
בתורה הם במספר 3, כמבואר במסכת שבת בסוגיא דמ"ת⁴ (וברב
ניסים גאון בשוה"ג שם) ועוברים לספר הרביעי.

ונמצאים בשלושת ימי הגבלה - ההכנה למתן תורה, שהוא
"ביום השלישי". [וכדאי לציין על גודל ענין השלום, כותב
הרמב"ם בסיום ההלכה, שלומדים מפרשת סוטה; ש"השם של ה'
נמחק לעשות שלום בין איש לאשתו", וכתבנו שעי"ז כתוב בפרשה
הקודמת נשא דאזלינן מינה. ולהוסיף; שעל סוטה לומדים במנהג
ישראל במסכת סוטה, בימי הספירה כהכנה למ"ת, ומסיימים
בערב חג השבועות];

אפשר להוסיף; שהימים שלמדו בהם את הלכות אלו מגילה
וחנוכה (שהם הסיום של ספר זמנים) הם ג' וד' דחודש השלישי,
ומתבטא גם בזה, ששני הפרקים האחרונים של הלכות חנוכה
וספר זמנים הם ג'-ד' שמורים על החיבור וההשפעה של המשפיע
ומקבל; מעלה ומטה; כי ג'-ד' הוא כדברי הגמרא "גמול דלים"
היינו המשפיע והמקבל, ההשפעה מלמעלה למטה והעלאת

* ע"פ הפסוק בתחילת הפטרת פרשת ויצא (הושע יא, ו): "ואל על יקראוהו"
שמורה שהנביאים קוראים ומעלים את ישראל "אל על" – אל הקב"ה ועד למעלה
הכי עליונה, הגאולה וביאת המשיח וע"ד הנאמר (תבוא כו, יט): "ולתתך עליון על
כל הגוים אשר עשה, לתהילה ולשם ולתפארת", שיתקיים בשלימות בביאת
המשיח והגאולה!

¹ סיום הברייתא דרבי ישמעאל, י"ג מדות שהתורה נדרשת, מתורת כהנים פרשת
ויקרא (אומרים בתחילת שחרית לפני פסוקי דזמרה)

² יתרו יט, א.

³ פסוק טז.

⁴ שבת פח, א.

⁵ יבמות סג, א.

⁶ תחילת מס' כתובות [ושם איתא בתולה נישאת ליום הרביעי - וכתוב בספרים
שזה ר"ת לבג"ה שהיא מקבלת ומתעלה ומתייחדת לקבל אור השמש. ולכן אומר
הרמ"א בשו"ע או"ח בהל' קידוש הלבנה שאז עושין שמחות וריקודין בדוגמת
נישואין.

"לפי פשוטו ברגלי ההר, ומדרשו¹⁵: ש"נתלש ההר ממקומו ונכפה עליהם כגגיית"
 ובחסידות מוסבר ש"כפה עליהם הר כגגיית" מלבד הפירוש הפשוט שכפה עליהם את קבלת התורה; ההסבר בפנימיות העניינים שזוהו היו ענין חופה שהקיפה את עם ישראל בנישואין של עם ישראל והקב"ה, וזו היתה המשכת **אהבה רבה** לעם ישראל כהר, שעיי"כ היו "מוכרחים" לקבל את התורה ולא יכלו לסרב [ועיין מ"ש במסגרת מה שביקש כ"ק אד"ש מה"מ לפרסם ולהדפיס בליקוט שיצא לפני השבת האחרונה של הרבנית חיה מושקא ע"ה בחייה בעלמא דין, מ"ש האדמואמ"צ]
 ז.א. שמי"ת הי' החופה והנישואין והאישות שבין הקב"ה ועם ישראל.

וסוב איתתא", היינו שהמשמעות של חתונה היא הירידה והשפעה מלמעלה למטה. וכן נקראת **נישואין** מלשון **העלאה** ש"כלה" משמעותה העלאה כלשון הפסוק: "נכספה וגם כלתה נפשי" - שהכלה מתעלית ומשתוקקת לקבל מהחתן ולכן אומרת המשנה בתחילת כתובות¹⁸: "בתולה **נישאת**" שזוהו מה שנפעל במ"ת: "העליונים ירדו לתחתונים, והתחתונים יעלו לעליונים"; כי עד מ"ת היתה הגזירה וההפרדה בין העליונים והתחתונים - הגשמיות והרוחניות האלוקות והעולם, כי עוד לא הי' קיום המצוות בגשמיות, ועיי"מ מ"ת נהי' החיבור של עליונים ותחתונים שהאלוקות **חודר** בעולם עיי"מ קיום המצוות הגשמיות, שעיי"כ **מעלים** את העולם לקדושה ואלוקות. שאלו הם שני העניינים שנפעלים ב"חתונה" ו"נישואין".

"תקות" חוט השני⁹

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. מתן תורה - האישות והחתונה של הקב"ה ועם ישראל.
- ב. למדו את הלכות אישות מימי ההגבלה וההכנה לחג השבועות - מתן תורה עד י"ב סיון - סיום ימי התשלומין דחג השבועות.
- ג. בתורה כ"ד ספרים - לכלה כ"ד קישוטים.
- ד. במתן תורה שמחה גדולה כשמחת החתונה, שע"כ מדובר בהלכות אישות.
- ה. כפה עליהם הר כגגיית" - חופה, והמשכת אהבה רבה.
- ו. י"ב סיון סיום ימי התשלומין - וסיום ימי המשתה דמ"ת.
- ז. "חתונה" ו"נישואין" - "עליונים ירדו לתחתונים" ו"תחתונים יעלו לעליונים".

דף השער מסכת "סוטה"

בא' השנים שהתוועד הרבי בליל ערב חג שבועות, שכרגיל עשה בהתוועדות "סיום" ו"הדרן" על **מסכת סוטה**, שאל אד"ש: הרי בימי הספירה לומדים המסכת דף ליום, שהדף האחרון הוא דף **מט**, שלומדים בערחה"ש יום המ"ט לספירה, אי"כ מה לומדים ביום הראשון של ספירת העומר, כי הרי כל מסכת מתחילה בדף **ב'!** [ואם בכל יום בספירה לומדים המסכת לא מסתבר שביום הראשון פטורים!]
 וע"כ ענה אד"ש:

ביום הראשון לומדים את דף השער!

מה זאת אומרת דף השער; [כמובן לא שמות המפרשים שהמדפיסים הדפיסו שם, כי זה לא מהש"ס, אלא הכוונה] **שם המסכת**, שזו ההקדמה למסכת, ז.א. שביום הראשון של ספירת העומר לומדים המילה: "מסכת **סוטה**"; המשמעות וההוראה הכללית מ"**סוטה**", מה ענין הסוטה מלמדנו; ענין הרוח שטות וההטיה (אפילו הקלה של הנפש הבהמית), מה' ומדרך התורה וכו'. שזו ההתחלה לכל ענייני העבירות והסטייה מדרך ה'. שזו הסיכום והתמצית שלפני לימוד הענין, עיי"מ בחסידות¹⁹ על מ"ש בספר יצירה: "הבן בחכמה וחכם בבינה"; שיש התמצית והקיצור שלפני לימוד הענין ויש הסיכום והקיצור שאחרי לימוד ופירוט הענין. וכן גם כאן, ענין ה"סוטה" בכללות, לפני לימוד הפרטים.

כל הכחות והברכות מהחופה

לכבוד שבת פרשת יתרו בשנת תשמ"ח, השבת האחרונה שחייתה הרבנית הצדקנית של הרבי חיה מושקא נייע בעלמא דין, הורה הרבי לאנשי ה"ועד להפצת שיחות", להוסיף ולהדפיס בקונטרס ה"לקוטי שיחות" שי"ל לשבת זו כמה שורות כתב יד שמצאו מהאדמור האמצעי, שם כתוב שכמו בחיים הפרטיים של היהודים כל הכחות הברכות וההשפעות שיש לבני הזוג במשך כל החיים מקבלים

שלימות הנישואין - לעתיד לבא!

ב. ואמנם אמיתיות ושלימות הנישואין והיחוד של הקב"ה ועם ישראל יהי' לעי"ל בגאולה השלימה, כמבואר בתושב"כ ובתושב"פ ובחסידות, אבל תחילת הנישואין והאישות התחילה ממתן תורה, כמבואר בספרים שביציאת מצרים הי' האירוסין ומ"ת הי' הנישואין של עם ישראל, כמ"ש בחז"ל¹⁶ (ומובא בפירוש"י עה"ת, בקשר לשבירת הלוחות הראשונות בפרשת תשא (לד, א) אומר רש"י ששבירת הלוחות היא קריעת הכתובה; שקורא לעם ישראל "**ארוסתו** של הקב"ה"): "שעשרת הדיברות והלוחות, היא הכתובה שבין הקב"ה ועם ישראל"
 וכפי שכתבנו אישות זו התחילה באירוסין של החתן והכלה ביציאת מצרים, ולכן יש נוהגים לקרוא בפסח את מגילת שיר השירים, שמבטאת את האהבה שבין החתן לכלה - הקב"ה ועם ישראל. ומתן תורה הי' הנישואין של אירוסין אלו. והוא הכנה לשלימות הנישואין והיחוד שיהיה לעי"ל בגאולה השלימה בביאת המשיח. וכדאיתא בתניא פרק ל"ו שהגילויים שהיו במ"ת הם מעין "וטעימה" לגילוי אלוקות שיהי' בומן המשיח שאז "עין בעין יראו וגו'" ו"נגלה כבוד הוי' וגו' וראו כל בשר כי פי הוי' דיבר"

עד י"ב סיון - 7 ימי המשתה והחתונה דמ"ת

ג. והנפלא הוא, שסיימו את הלכות אישות ביום י"ב סיון, שהוא הסיום והיום האחרון של ימי התשלומין של חג השבועות. ואומר אד"ש שימי התשלומין הם לא רק הימים שאפשר להשלים ולהביא בהם את קרבנות חג השבועות שלא הביאו עד אז, שלכן לא אומרים תחנון בימים אלה, אלא שברוחניות העניינים, הם ימי התשלומין לכל ההשפעות הקשורות בחג השבועות והעבודה של "קבלת התורה בשמחה ובפנימיות", שבימים אלו נותנים הכוחות והאפשרויות להשלים את כל ענייני העבודה גם הרוחניים הקשורים בחג השבועות. וכמו שאומר אד"ש שפירוש "**תשלומין**" - הם גם **השלמה** למה שהחסירו, וגם להביא **שלימות** ודרגא נעלית יותר באותם העניינים הרוחניים הקשורים בחג השבועות שכבר השיגו, להביאם לשלימות ולדרגא **נעלית יותר**.

ולכן עשה כ"ק אד"ש מה"מ "**שטורעם**" גדול ו"חג" מיוחד - מיום י"ב סיון, מה שלא ראינו כזאת בדורות הקודמים. ואולי שבעת ימי התשלומין דחג השבועות, הם מעין "שבעת ימי המשתה" ו"שבע ברכות" של ימי החתונה, ובענייני החתונה של הקב"ה ועם ישראל. (אחר כתיבת שורות אלו, העיר לי ידידי הרה"י זושא שיחי' וילהלם שאד"ש אומר בשיחה שבעת ימי התשלומין דחגה"י הם כ-7 ימי המשתה).

"חתונה" ו"נישואין"

ד. ונישואי הקב"ה ועם ישראל הם כמו כל חתונה של כל זוג שנקראת גם "**חתונה**" וגם "**נישואין**" שהמשמעות של **חתונה** - היא הירידה מלמעלה למטה כפי שכתבנו לעיל מה שאומרת הגמרא ביבמות¹⁷: "ש"חתון" - פירושו ומשמעותו: "**נחית דרגא,**

¹⁵ מכילתא פ' ג'. שבת פ"ח, א. עיי"ב ב.ב. שהשי"ר רבה "מי זאת עולה" ילקו"ש רפ"ג.

¹⁶ תנחומא תשא אות ל'.

¹⁷ יבמות סג, א.

¹⁸ כתובות ב, א.

¹⁹ עיי מאמר החלצו תרנ"ט אות כה, עי עה.

מהמקיף של החופה כך עדיין בחיים הכלליים של כלל ישראל כל הברכות והשפעות והכחות מקבלים מהמקיף של החופה שהיתה בזמן מתן תורה, ש"כפה עליהם הר כנגיית", שהי' חופה על כלל ישראל, שמשם מקבלים את כל הכחות וההשפעות בגשמיות וברוחניות. ובאמצע השבוע הבא נודע שזו היתה השבת האחרונה לחייה של הרבית נ"ע בעלמא דין [מלבד גם שהשבת היא הייתה פרשת יתרו; פרשת מתן תורה].

"דרכי שלום!"

בא' השנים בחנוכה מסר לי אד"ש (ע"י המזכירות) מעטפה ובה דולרים "דמי חנוכה" לעובדי "אל עלי" ואנשי הבטחון של החברה בשדה התעופה "קנדי", שיתנו צדקה, ערכתי להם מסיבת חנוכה, ובסיומה חלקתי את הדולרים, "דמי חנוכה" של הרבי. הלכתי מא' לא' ונתתי דולר, ואי' מדיילות הקרקע אמרה (באנגלית): "לא, לא אני לא יהודיה", ושמחתי שלא נתתי דולר של הרבי לגויה. אבל הבחורים הישראלים אנשי הביטחון, דחפו אותה שתושיט ידה לקבל (וכנראה גם רצו "לבחון" אותה), והיא הושיטה ידה, ולחלקיק שניה התלבטתי במחשבתי אבל לא היתה לי ברירה, ונתתי לה דולר. אבל לבי הי' נוקפי מאד ש"אולצתי" לתת הדולר של הרבי לגויה. כשהגעתי חזרה לשכונה ול"770", סיפרת כ"ז למזכיר המשב"ק הרה"ת יהודה לייב שיחי' גראנער, עם הסיום שילבי נוקפי. הרב גראנער שהוא מזכיר נאמן, סיפר כל הנ"ל לרבי, ושילבי נוקפי. כ"ק אד"ש מה"מ חי"ך, ואמר לו: "תגידי לו, שיש גמרא²⁰: "מפרנסין עניי עכו"ם עם עניי ישראל מפני דרכי שלום!" [וזו הוראה כללית איך צריכה להיות ההנהגה ב"מבצעים" והיחס לאנשים וגם לגוים ב"דרכי שלום!"] ונדמה לי שמשמעות מאמר זה (ע"פ חב"ד) היא לא רק כפשוטו שלא תהי' איבה עם הגוים, דבר שיכול להזיק ליהודים, אלא שזוהי דרך התורה "דרכי נועם ודרכי שלום", ואם הדברים אמורים גם בגוים, אעכו"כ - להבדיל - עם יהודים, למרות שחושבים ואולי מתנהגים שונה מאיתנו!

משמעות מספר הרכבת

כמה פעמים סיפר אד"ש על ה"מונקאטשער" האדמו"ר בעל ה"מנחת אלעזר", שלמד הוראה ומשמעות מהמספר שעל קרונות הרכבת, ולא נכנס לקרון רק אם ראה שהמספר שמוטבע עליו כשעשו אותו, מתאים לפי הכוונות שלו (ולפעמים אמר זאת סתם על צדיקים).

ופעם א' סיפר זאת אד"ש בהתוועדות שבת יו"ד שבת (ואז אמר שלא נכנס לקרון רק אם המספר התאים לכוונותיו), ובהתוועדות השתתף הרה"ת בנימין שיחי' ויליגער, העסקן הראשי ואיש הקשר של האדמו"ר מקלויזענבורג זצוק"ל עם אד"ש, ובהשגחה פרטית התיידדתי איתו, וסיפר לי שבחרותו הי' אצל הרבי ממונקאטש בעל ה"מנחת אלעזר", וליווה אותו פעם לרכבת, ולפני שנכנס הסתכל על המספר שעל הקרון הראשון שפגש ולא מצא חן בעיניו, ואח"כ הסתכל על מספר שעל קרון אחרון וכנ"ל לא מצא חן בעיניו, וכך עבר מקרון לקרון עד שמצא קרון שהמספר שעליו מתאים לכוונות שלו.

ואומר כ"ק אד"ש מה"מ שגם למספרים הגשמיים והטכניים יש משמעות ושורש רוחני שנוגע לעבודתנו.

וכאן רואים דבר פלא!

מספר קו הרכבת התחתית שהביאה הנוסעים לתחנת קינגסטון שע"י 770, הי' במשך עשירות רבות שנים, מספר - 2, ואח"כ פתאום לפני כ-15 שנה הוחלף המספר למספר - 3, וכנראה שההשגחה פרטית והמשמעות בזה; שהרכבת שמביאה הציבור לליובאוויטש, שהו"ע האהבה והאהדות; (ליובא - מל' אהבה) לכן המספר הוא 3, דווקא כפי שכתבנו בגליון הקודם באריכות דברי אד"ש שמשמעות נתינת התורה בחודש ה-3, כדברי הרמב"ם שכל התורה נתנה לעשות שלום בעולם" וה-3 מאחד ומשלב את ה-2, שמסמל שילוב הניגודים, ונראה לי שזהו ענין שמימי!; מלמעלה שינו את מספר קו הרכבת שמביאה הציבור לליובאוויטש, בית משיח - 770, ושכונת קראון הייטס, ממספר 2 שמורה על פילוג ומחלוקת (כמו יום ה-2 מששת ימי בראשית, שבו היתה ההבדלה (והמחלוקת) בין המים

העליונים לתחתונים) למספר 3 שמסמל ומורה על האחדות והשילוב של הכל!

צורת המספר - 3

מכל הנ"ל רואים, שהכל בהשגחה פרטית ומכוון, ויש בו משמעות והוראה בעבודת ה'. וכמו שכ"ק אד"ש מה"מ תמיד מבקש לפרסם את דברי הבעש"ט ש"מכל דבר שיהודי רואה או שומע, אפשר וצריך ללמוד הוראה בעבודת ה', ואפילו ממספר טכני של כתובת או מספר קו או קרון רכבת, יש בו הוראה תוכנית לעבודת ה'. ואין דבר שבא בדך ממילא, כי בהשגחה פרטית מה' הכל מכוון בפרטיות! ואולי גם הציור והצורה שכותבים המספר 3 יש בו משמעות והוראה בהשגחה פרטית שמורה על השלום והאחדות (והרי בצורה המספר 3 משתמשים גם יהודים וגם גדולי ישראל); צורת המספר 3 היא; חצי עיגול מלמעלה, וחצי עיגול מלמטה, וקו באמצע המחבר!

רכב 458 - גימטריא - המלך המשיח!

גם במספר כלי הרכב והמכוניות שאד"ש נסע בהם במשך השנים נראה שהיו מכוונים בצורה פתוחה ובולטת! ואמנם כשדיבר הרבי בענין זה שהצדיקים גם כיוונו לאיזה מספר קרון נכנסים [הרבי אז דיבר בתחילת שנות הממ"ס, כשהתחילו לייסד ולארגן את "צבאות ה'", בקשר למשמעות שילדי ישראל מכריזים ושרים "ווי וואנט משיח נאו!" (שבמילים וואנט, ונאו יש כוונה וגימטריא - 57 - גימטריא ז"ן ויחוד השמות א-ל והוי' שמהם באים השפעת המזונות שלעת"ל תהי' בשפע בלי הגבלה, כמ"ש הרמב"ם: "והמעדנים מצויים כעפר", ואמר שהבעש"ט אמר לתלמידיו שגם ממלים של גוים בלשונות הגוים אפשר וצריך ללמוד הוראה), ואז סיפר אד"ש בקשר למונקאטשער (ולפעמים כשסיפר זאת אמר שחיפש כוונה במספר הקרון, ולפעמים אמר עליו שלא נכנס לקרון אם לא הי' לו מספר שמתאים לכוונות שלו, כמ"ש לעיל עדותו של הרה"ח בנימין שיחי' ויליגער).

ואז אמר הרבי "שאמנם זו לא היתה ההנהגה של רבותינו נשיאי חב"ד", ונראה כוונתו שלא הבליטו זאת בגלוי, אבל כנראה ובטח אצלם גם הי' הכל במכוון!

ואצל כ"ק אד"ש מה"מ רואים את מספר הרישוי של הרכב שנסע בו; מלבד המספר 770 [שזהו מספר הרישוי של הרכב של המזכיר הרה"ת בנימין שיחי' קליין, שהרבה פעמים הרבי נסע בו, אבל זה לא הי' הרכב של הרבי או המזכירות] והרבי גילה אחרי הרבה שנים את הכוונות במספר 770; "כל השביעין חביבין" בדור ה-7, וגימטריא - "בית משיח", ו"ופרצת"!

רוב השנים מספר הרישוי שעל הרכב של הרבי הי' 458 גימט' תנ"ח - השנה שהבעש"ט נולד בה, ואותיות נח"ת. והעיקר: תנ"ח גימטריא: המלך המשיח! וברוב הפעמים שהרמב"ם מדבר על המשיח כותב: "המלך המשיח".

וכמה שנים הי' המספר 105 - ובאותיות ק"ה [שהוא שורש המילה הקהל וקה"ת, ואד"ש מה"מ אומר ש"הקהל" קשור למילה "קהת" - שקאי על המשיח "יקהת עמים" (ויחי מט,)]. ואחרי כמה שנים הוחלף למספר 483 שהגימטריא: "למלך המשיח!", וברכב זה לדאבונו כבר לא נסע אד"ש, הרכב מיועד למלך המשיח, וליווה את הרבי שנסע בו לבית הרפואה כמה פעמים.

לזכות

החתן התמים מנחם מענדל שיחי'

והכלה חי' מוסיא שתחי'

לבואם בקשרי השידוכין בשעה טובה ומוצלחת

ולרגל ה"ווארט" ביום א' פרשת חוקת כ"ד סיון ה'תשע"א

שיזכו לבנות בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוות והחסידות

וירוו הוריהם מהם ומכל יו"ח נחת יהודי חסידותי

מתוך בריאות הרחבה אושר ושמחה תמיד כל הימים,

ויזכו לראות קבלת פני משיח צדקנו מי"ד ממ"ש נאו!

נדפס ע"י הורי החתן הרה"ת ישע"י זושא וזוגתו אסתר שיחי'

ווילהעלם

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!